

Отъ страхъ чичото и стринката се сгушили на земята, а бръмбарчо геройски се хвърлилъ срѣщу врабчето, което сега гледало само него.

Какъвъ юнакъ билъ този бръмбарчо!

Хубаво станало, че и друго врабче, каго видѣло плячката, прѣхвъркнало къмъ първото и между двѣтъ се захванала борба . . . Ала сѣ пакъ бръмбарчо пострададлъ: навѣхнали му крачето и му строшили единия рогъ.

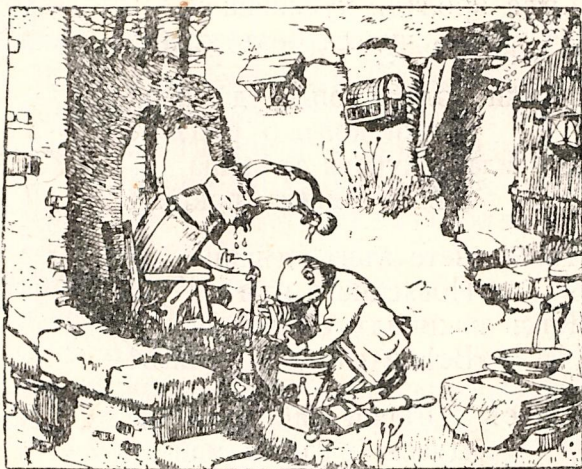
А чичото и стринката хвъркали далеко-далеко! . . .

И тежко станало на душата на горкия бръмбарчо . . .

— Ето наградата! казалъ той замислено, като изтривалъ горчивитѣ си сълзи.

IV.

Вечеръта отишълъ той при едно жабче, прочутъ докторъ. Жабчето му прѣвързало строшения рогъ и намѣстило навѣхнатия кракъ.

А когато жабчето-докторъ вѣжливо го запитало:

— Кой те наранѣ, млади бръмбарчо?

Той отговори гордо: